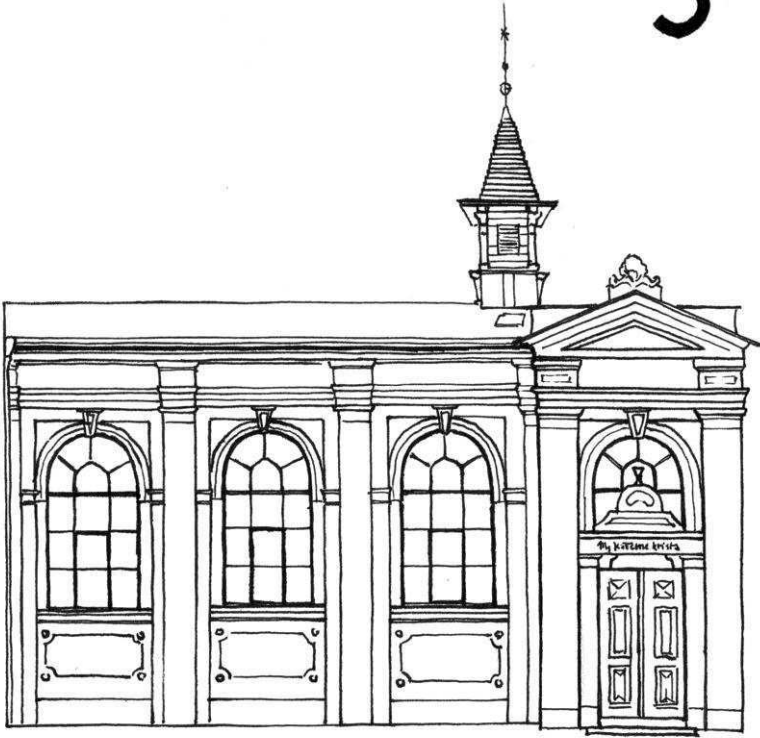

3/2013

BRNEŇNSKY' EVANGELICKY' MEŠIČ'NIK

SETKÁVÁNÍ

EVANGELICKÁ CÍRKEV V BRNĚ

Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Brně I

Betlémský kostel a kostel J. A. Komenského (Červený kostel)
Opletalova 6, 602 00 Brno, tel: 542 211 453, 542 210 332
email: ccebrno1@atlas.cz, <http://www.cervenykostel.cz>
kazatelé: Jiří Gruber a Olga Tydlitátová, faráři
seniorátní kazatelé: Jiří Šimsa a Kateřina Rybáriková
kurátor: Václav Matoulek

Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Brně II

Blahoslavův dům, Lidická 79, 602 00 Brno, tel: 541 212 469
email: brno-ii@evangnet.cz, <http://brno-ii.evangnet.cz>
kazatelé: Martin Horák a Alexandra Hauserová, faráři
kurátor: Jaroslav Kučera

Farní sbor ČCE v Brně - Husovičích

Netušilova 26, 614 00 Brno, tel: 545 212 420
email: husovice@evangnet.cz, <http://www.ccehusovice.cz>
kazatel: Štěpán Hájek, farář
kurátor: Vladimír Zikmund

Farní sbor ČCE v Brně - Židenicích

Kostel Jílkova 74, fara Konečného 8, tel: 530 324 052
email: zidenice@evangnet.cz, <http://zidenice.evangnet.cz>
kazatelé: Pavel Kašpar a Marta Židková
kurátor: Miroslav Maňák

Diakonie ČCE – středisko v Brně

Hrnčířská 27, 602 00 Brno, tel: 549 242 279, 541 248 401
email: brno@diakoniecce.cz <http://brno.diakonie.cz>
ředitel: Jan Soběslavský

EVANGELICKÁ
AKADEMIE
BRNO

Evangelická akademie,

Vyšší odborná škola sociálně právní

Opletalova 6, tel: 542 221 741, email: vos@eabrno.cz

Střední zdravotní škola Evangelické akademie

Šimáčkova 1, 542 213 593, email: cszs@eabrno.cz,

<http://www.eabrno.cz>

ředitelka: Hana Svobodová

Setkávání – brněnský evangelický měsíčník. Ročník 2013 (XV). Vydávají sbory Českobratrské církve evangelické Brno I a Brno II. Odpovědní redaktoři: Jiří Gruber, Jaroslav Vítek. Obálka Iva Tůmová. Registrováno pod číslem MK ČR E12109. Doporučená cena jednotlivého čísla 12 Kč. Roční předplatné 120 Kč, sponzorské 150 Kč. Redakce: 602 00 Brno, Opletalova 6. ■|■|■|■|
Vychází 10x ročně s finanční podporou statutárního města Brna.

Březnový úvodník

Patřím k těm a přiznávám se k tomu, že to kristovské spatřuji spíš na levé straně rozhádaného společenského spektra, než na pravé. I když levice není příliš nakloněna církvím a už vůbec církevním „restitucím“, je dobře, že naše církev se už drahý čas zabývá možností samofinancování. Zatím se zdá, že může mít před sebou, pokud zákon zůstane v platnosti a když bude umět hospodařit s danými penězi, 30 roků bez velkých starostí, pokud je někdo nevytuneluje.

Měl jsem na základní škole spolužáka s těžkou vrozenou srdeční vadou. Bylo to dobře znát na jeho zabarvení tváře, chůzi, dýchání a chování; nemohl se ani zapojit do našich chlapeckých alotrů a když přece jen ano, byl vždy chycen a my byli prozrazeni. Někteří učitelé nás nabádali, abychom mu brali aktovku, hlavně do školních schodů. Mládí bývá kruté. Nerozuměli jsme, ani jsme nevěděli, co je pomoc bližnímu, po letech se člověk může jen stydět. Lékařství nebylo tak vyspělé jako dnes a tak v nějakých patnácti letech zemřel.

Stále častěji si vybavuji tento dávný příběh a uvědomuji si, že aspoň my křesťané nemáme žít jen pro sebe, pro své cíle, pro peníze, pro podnikání, ale máme být my, vedení státu i církve nakloněni těm stále chudobnějším, postiženým, bezdomovcům, nemocným, blížícím se smrti i těm bez cíle.

K tomu nás vede postní doba, letos téměř celý březen a Velikonoce v závěru měsíce. Mnoho lidí toto období nevnímá, protože nebyli takto vychováni, nebo vnímat nechtějí, což je horší. Často berou Velikonoce jen jako začátek jara a volné pondělí s jeho lidovými zvyky týkajícími se dětí a rozjařených mužů. Společné stolování, jak je prožili uředníci s Pánem Ježíšem včetečně večere Páně na Zelený čtvrtek, nás mimo jiné v této atomizované společnosti nabádá k sounáležitosti. Ukřižování Pána Ježíše Krista za nás hříšníky nás vede k vděčnosti a k trvalé proměně života projevující se obětováním se pro každého bližního, k nešíření nepřátelství, nenávisti a nelásky (jak je to aktuální!), ale k šíření pokoje, a k tomu nás nabádá právě v nynější neklidné atmosféře pozdravení pokoje, pokud se nestalo jen formalitou. Ježíš Kristus byl řádně pohřben. Jak s námi naloží naši pozůstalí? Vzkříšení je už směšné skoro všem, kromě některých křesťanů. Modernisté hovoří o zdánlivé smrti a někteří teologové zase o symbolickém vzkříšení. Nebudu vás ubíjet citáty z Písma, ale snad bychom měli častěji citovat Krédo při bohoslužbách i při pohřbech, abychom si uvědomili, co vlastně vyznáváme.

Ovšem my nežijeme jen ve společenství církve a ve sborech, kde si přece jen dokážeme vytvořit bratrskou atmosféru. Žijeme hlavně v majoritní sekulární společnosti. Chodíme pracovat, pokud nejsme nezaměstnaní, do školy, nakupovat, k lékaři... Mnozí se snaží pomáhat potřebným (dříve to nebylo tak nutné), je to třeba Armáda spásy nebo sbor v Brně I podáváním guláše bezdomovcům před Červeným kostelem na prahu Vánoc. Někdy nás ta

většina prohlásí za blbce, mně se to už stalo. S tímto společenstvím žijeme, tady a teď.

Zvolili jsme si poprvé přímo, po všelijaké předvolební kampani, třetího českého prezidenta. Jedni si přáli šlechtického monarchu, jiní představitele oligarchie, ani totalitní praktiky ještě nevyčpěly, a mnozí si na překvapivou skutečnost nemohou zvyknout. Do zápasu se zapojily všechny sdělovací prostředky a měl jsem radost, že Kostnické jiskry, Český bratr, také Český zápas se předvolebních bojů nezúčastnily (kromě Katolického týdeníku) a nechaly každého, ať se rozhodne dle svého uvážení a svědomí. Pan Miloš Zeman získal o 10 % víc hlasů než kandidát pravice pan Karel Schwarzenberg. V pátek 8. března, před čtvrtou postní nedělí (Laetare), bude nový český prezident inaugurován. Sám jsem přesvědčen o tom, že bychom se za něj měli hlavně modlit, aby přispíval dle svých sil a možností k rozvoji společnosti, zmírnění nezaměstnanosti, potírání korupce a pomoci skutečně potřebným.

A ještě jedna překvapující aktualita. Pětaosmdesátiletý papež Benedikt XVI., vlastním jménem Joseph Ratzinger, ohlásil 11. února svou rezignaci (stalo se tak poprvé od středověku). Římským pontifikem byl od 19. dubna 2005 do 28. února 2013. Konkláve, které zvolí nového papeže, proběhne, dle tisku, na Květnou neděli (poslední neděli postní) 24. března tohoto roku.

Jiří Novák

BYLO

Nešpor v Blahoslavově domě

V neděli 20. ledna se v Blahoslavově domě konal další ze zdejších nešporů. Stalo se zde již dobrou tradicí, že při nešporech zní nejčastěji hudba varhanní. Bylo tomu tak i tuto neděli: na varhany hrály studentky ze třídy paní profesorky Jarmily Klugarové Adéla Venclová a Magdalena Tokošová. Přítomní slyšeli kázání na text z Knihy soudců 9,8-15 (Jak si stromy volily krále) a zaposlouchali se do skladeb J. Buxtehudeho, J. Pachelbela, J. K. Kuchaře a J. S. Bacha. Počasí bylo toho večera velmi nevlídné, přesto lze jen litovat, že účast při této příležitosti nebyla větší.

Martin Horák

Několik slov o smíšeném sboru Cantate Domino

Možná jste si všimli při vánočních bohoslužbách v Blahoslavově domě i v Červeném kostele, že před sborem stojí někdo nový. Ano, již od června minulého roku, kdy se našemu milému sbormistrovi Liboru Nykodýmovi stala nehoda a musel projít dlouhým léčením a rehabilitací, s námi pracuje jeden ze dvou našich tenorů bratr Jaroslav Marek. Pravda, stálo to trochu přemlouvání, ale nakonec se jemu i nám společná práce líbí a Jarkovi jsme velice vděční, že sbor pod jeho vedením může pokračovat, že se utvořený kolektiv nerozpadl, že prostě zpíváme dál. Pro nadcházející období máme bohaté plány, a tak

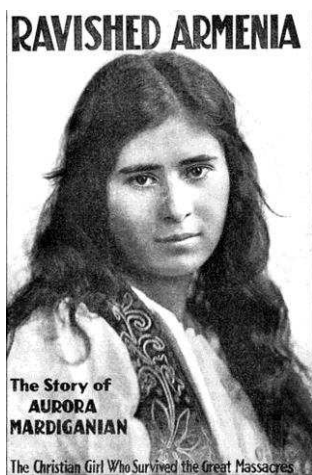
prosíme Pána Boha, abychom je mohli uskutečnit, aby náš zastupující sbormistr měl dost sil a trpělivosti a aby se Libor Nykodým opět ke své práci ve sboru mohl vrátit.

Ludmila Marková

Aurora z Arménie

Povědomí o holocaustu se v politicky korektní Evropě zatím drží. O genocidě Arménů z roku 1915 se však ví jen málo a jen několik států ji uznalo. Turecko ji popírá dodnes.

Již v letech 1895/96 turecký sultán nechal vyvraždit 80 až 300 tisíc Arménů, čímž začala dlouhá série arménských genocid. V lednu 1915 se turecká 3. armáda střetla s ruskými vojsky na arménském území a byla zničena. Vina za tuto porážku byla neoprávněně svalena na Armény a turecká strana „Jednota a Pokrok“ vytvořila vojenská komanda, která od května 1915 deportovaly Armény z východních provincií ke koncentračnímu táboru v Aleppu. Většina z nich tento transport při drastických podmínkách, které panovaly, nepřežila. Mladí muži byli odvedeni opodál a popraveni. Významní lidé byli popraveni ještě před vydáním příkazu k deportaci. Ti, kteří přežili přesun do Aleppa, byli v další etapě posláni přes Syrskou poušť do tábora v Mezopotámii a pokud i to přežili, vyhnali je do pouště, kde neměli nejmenší šanci, nebo je zaživa upálili. Počet zabitých se uniknout. Zachráněno bylo asi 600 tisíc lidí.

V magazínu Pátek Lidových novin z 12. října 2012 je popsán příběh Aurory Mardiganian. Masakr ve svých 14 letech přežila a byla prodána do otroctví. Z harému se jí podařilo uprchnout a po nekonečném cestování se jí v roce 1917 na ruském území ujali američtí misionáři. S pomocí zahraničních organizací se dostala do New Yorku, kde se usadila. Jako očitý svědek vyvraždění celé své rodiny se rozhodla říct světu pravdu o zvěrstvech, jež Turci páchali na arménských lidech. Své svědectví sepsala v knize „Ravished Armenia“. Příběh byl zfilmován režisérem Oscarem Apfelem v hollywoodském studiu jako hraný němý film „Auction of Souls“. Byl to vůbec první film o genocidě v dějinách kinematografie. Tvůrci filmu se pokusili o maximální autenticitu, všechny epizody filmu jsou pravdivé, jak si je pamatovala a

popisovala Aurora – až do nejmenších detailů. Film se začal promítat v lednu 1919 a vzbudil v Americe velký zájem.

Vše se změnilo, když kopie filmu dorazila do Velké Británie. V původní podobě ho však žádný divák nespatriil. Britové ho zásadně zcenzurovali a směl se promítat pouze tři týdny. Po třetí cenзуře film uložili do britských a amerických knihoven, s vysvětlením, že podobné scény by mohly způsobit

problémy v muslimských koloniích. Epochální dílo světové kinematografie mělo zmizet ze světa. Svědectví Aurory Mardigianian se podařilo umlčet dokonale. Přes 80 let bylo pátrání filmových historiků po 9 kotoučích filmu marné. Až roku 1994 se podařilo najít 22 minutový segment z původního 85 minutového snímku, na podzim byl u nás na programu festivalu Devět bran.

Lze jen spekulovat, co by se stalo, kdyby Britové film nestopili a kdyby se v Evropě – a hlavně v Německu – promítal tak jako v Americe.

Vybral Jan Franců

ZAUJALO NÁS

K prezidentské volbě

V poslední době, před přímou volbou prezidenta i po ní, jsme byli zahlceni řadou vyjádření a článků týkajících se této volby. I když asi každý měl svůj názor a nenechal se příliš ovlivňovat názory jiných, některé stály za povšimnutí a přemýšlení; především to bylo osobní stanovisko synodního seniora Joela Rumla. Celý text stanoviska je už zbytečné uvádět, protože je po volbě a není na tom možné nic změnit, tak jen závěrečná slova synodního seniora:

„Je nepochybné, že zhruba polovina národa bude výsledkem volby prezidenta potěšena a druhá zklamána. Podstatné je vědomě počítat s tím, že i po volbě budeme žít spolu a spolu musíme tvořit jeden národ. Dlouhodobě působící nesvornost nám jako malému národu vůbec nepomůže a napořád budeme spíše působit podivení než tvořivě přispívat k pokojnému soužití lidí a národů v Evropě.“

Po volbě se na webu objevil komentář Davida Geislera k tomuto vyjádření.

„Možná, že z hlediska vývoje občanské společnosti není na výsledku volby nejdůležitější to, kdo vyhrál. Ale dle mého názoru je nejdůležitější výhled do budoucnosti – nenechat v nás zaniknout to vzedmuté občanské uvědomění. Schopnost vyjádřit svůj názor, stát za ním a umět o něm smysluplně komunikovat. A pak – když dojde na věc – podpořit společně dobrou myšlenku.“

Taky se nenechat se umlčet odlišnými argumenty těch druhých – a ani vlastními strachy. A nestáhnout se do sebe (když se můj názor neprosadí)... a začít nadávat na poměry – u piva, u televize nebo u kafe po bohoslužbě...

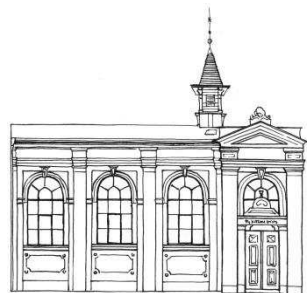
Jako další důležitý moment vidím silně také začít naslouchat názoru nastupující mladé generace. Vnímat, že naše děti mají taky dost rozumu a citu vnímat intenzivně dění okolo sebe... a mají právo se k tomu všemu vyjadřovat. A je nutno (a záhodno!) respektovat jejich postoje. Prezidentská kampaň ukázala, že mladým není stav okolního světa lhostejný.

A myslím, že jim není lhostejný ani stav křesťanství ani církve. Fakticky... chce to hodně naslouchat...“

Z internetu vybrala Hana Dvořáková

Kostel a fara v Hustopečích

Původně bylo město evangelické, ale už v roce 1621 musel odejít německý evangelický kazatel. V okolí se vyskytovaly sbory novokřtěnců (novokřtěnec = habán, toufar), kteří brali křesťanství velice vážně a jejich hospodaření mělo víc než dobrou úroveň. Vynikali skvělou keramikou, kopali studny, sklepy... Po Bílé hoře se ještě zvětšil počet německých obyvatel na úkor českých. Toleranční patent (1781) zastihl město převážně německé.

Čeští reformovaní evangelíci měli nejbližší souvěrce až v Nosislavi a v Kloboukách. Chtěli založit kazatelskou stanici, a to se jim podařilo 24.10.1880. Pomohl jim nikolčický farář František Šebesta, který z věna své manželky zakoupil v Hustopečích dům v Panské ulici a ve dvoře bývalého skladiště zřídil skromnou modlitebnu. Podpory se jim dostalo také od velkého klobouckého sboru i ze zahraničí, zejména z Nizozemí a Holandska.

Sbor se velice brzy osamostatnil, a to v roce 1882, a jeho prvním kazatelem se stal nikolčický farář František Šebesta. Evangelické společenství zde bylo částečně také německé. Z Hustopečí byla zahájena práce v Břeclavi (1883) a v Hodoníně (1894). Odtud se vyučovalo českému evangelickému náboženství na středních školách v Brně. Sbor byl a je malý. Po smrti faráře Šebesty nastoupil Josef L. Hájek (1896-1905), pak Vlastimil Svatopluk Juren (1905-1922). Od roku 1923 zde krátce působil zdejší rodák, americký farář Jaroslav Kučera.

Původní modlitebnu užívali hustopečští evangelíci do roku 1900, kdy na tehdejší okraji města a nynějším Masarykově náměstí začali stavět novoklasicistní kostel a faru v jednom stavebním celku; posvěcené byly 1. listopadu 1900. Stavba stála 34.000 K a realizoval ji stavitel Albert Gottlob z Brna. Nevelký kostel měl i malou věžku. Nový zvon byl pořízen z daru prezidenta T.G.Masaryka (28. září 1930).

Po záboru pohraničí patřil sbor do Německa, docházelo k všelijakým přesunům a sbor ČCE byl obnoven až v roce 1947. Měl kazatelské stanice v Rakvicích a v minulých letech v Pásohlávkách. Od roku 1951 zde působil farář Jaroslav Horák, a to úctyhodných 32 roků, pak zde byl zvolen farář Jiří Doležal (1988-1994). Sbor má personální unii s Nikolčicemi a spravoval je jáhen Ivo David a nyní jáhenka Kateřina Rybáriková.

Můžeme si ještě připomenout, že v Hustopečích je moderní katolický kostel, vyhledávaný turisty, postavený v letech 1991-1994 dle projektu Ladislava Millera a Ludvíka Kolka.

Jiří Novák

Vše podstatné už tady je!

Podobenství o Lazarovi a boháči - Lukáš 16, 19-31

Příběhů plných Božího soudu, budoucích věcí, přirovnání k něčemu, složitých obrátů, pestrých obrazů je mnoho nejen v poslední knize bible. Čteme je i v evangeliu.

V tomto podobenství obzvláště není potřeba podrobně vysvětlovat každý prvek vyprávění. Kdybychom to udělali, lehce se dostaneme do slepé uličky a smysl nám uteče. Tak je to s každým podobenstvím – celek je podřízen jedné výrazné myšlence, která z podobenství ční, jí je potřeba se věnovat. Vedlejší obrazy, děje jsou dobové, Ježíš je používá jako notoricky známé popisy, obraty. Pro myšlení současníků nastavuje zrcadlo něčeho nového. Nejde o to, jestli někde žil nějaký Lazar a nějaký boháč (je to menší postava, proto nemá ani jméno).

Toto podobenství je vysloveno před farizeji (v. 14 a 15). Není to řeč proti majetku, proti konzumnímu způsobu života, něco na způsob „chudoba cti netratí“, prvoplánová sociální řeč. Ani řeč proti boháčům, kteří se dostanou do pekla. Ale ani útěcha, že těm, kdo se měli v životě špatně, to bude po smrti vynahrazeno. Pokus o revoluční výbuch.

Také se lehce nabízí pohovořit o tom, že každý máme svého Lazara a každý jsme nějakým boháčem. A že bychom se měli pravidelně ohlížet u svých vrat, kdo tam leží a čeká na naše odpadky.

Nebo nás podobenství může také postrašit! Ale to jsou přesně jen ty kulisy podobenství, jasné reálie pro dobové posluchače. Ale nám už nejasné!

Dnes se zas současníkům nabízí myšlenka, že boháč vše nabyl nepoctivě. Ale to tam také není. V židovském prostředí bylo bohatství znakem čestného a správného života.

Hlavní myšlenkou podobenství je však slyšení - neslyšení Božího slova. Božího slova, které existuje. Hovoří se o „Mojžíšovi a Prorocích“, dnes k tomu musíme přidat evangelium. O něm se nepochybuje. I kdyby se stal sebevětší zázrak, nezlomilo by to však tvrdá srdce farizejů. Nad tím je potřeba se zamyslet. To je ta hlavní myšlenka podobenství, které je třeba vztáhnout na sebe. Beru vážně Boží slovo? Neodkládám rozhodnutí přidat se na Boží stranu až na někdy později, až mne cosi ještě víc přesvědčí? Co má být to „cosi“? Sebe je potřeba vidět jako farizeje, kterému to Ježíš říká. Nikoliv jako Lazara (já jsem taky takový chudák s nízkým platem) anebo jako boháče (zamyslím se nad sebou – případně: oni boháči by se měli zamyslet před cestou do pekla).

Mějme odvahu neschovávat se za postavu chudáka Lazara. Nemlátit podobenstvím po hlavě své bližní: vy jste ti boháči! Nechme k sobě promluvit Ježíšova slova. My jsme totiž ti farizejové, ke kterým mluví a vyzývá je: vše podstatné už tady je!

Vladimír Svoboda z Nosislavi
pobožnost zazněla na vzdělávání laiků 15. prosince 2012

MODLITBA

Pane, voláme k tobě, daruj nám smysly připravené pro tvé slovo, abychom nepřeslechli tvůj hlas. Pane, nauč nás, abychom nepromarňovali dar času, zejména ten, který máme pro své bližní – nejen pro rodinu, pro sbor, ale pro nejširší okolí. Probouzej v nás nezištnost a schopnost dávat. Amen.

STAROZÁKONNÍ APOKRYFY

Júdit

Hlavní představitelka této knihy, krásná Júdit (Judita) a i vojevůdce Holofernes, se po staletí těší velkému zájmu malířů, sochařů a spisovatelů. Ve Florencii je na náměstí Vecchio bronzová socha Júdit a Holoferna od Donatella z let 1455 – 1460. Z moderního domácího literárního zpracování mnohé jistě zaujalo dílo Karla Čapka: Život a dílo skladatele Foltýna, o jeho všelijak zpracovávané opěře Judita. Příběh Júdity jsem četl i v některých starých biblických dějepřevách.

Knihy vznikla asi v polovině 2. století př. Kr. v době makabejského povstání, dnes ji známe až z rukopisů ze 4. a 5. století po Kristu. O autorovi nevíme nic, Hieronymův (+420) překlad pravděpodobně vycházel z nějaké aramejské předlohy. Samotná kniha má povzbudit židy k dodržování zákona a posilovat jejich víru. Jinak ji nejde historicky ani územně zařadit, a tak se nelze divit tomu, že se nedostala do palestinského kánonu.

Objevuje se tam král Nebukadnesar, žil ve skutečnosti mnohem dříve, než se má odehrávat děj, nebyl asyrským králem a ani další postavy nejsou doložitelné. Vedle hlavní hrdinky Júdit (znamená žena z Judee) v příběhu vystupují další postavy, hlavně králův vojevůdce Holofernes, který při trestných výpravách na západ zpusťoval, co se mu postavilo do cesty. Národy se raději dobrovolně poddávaly, aby aspoň zůstaly žít jako otroci. Vojsko ničí jejich bohy a nutí je, aby vzývali jako boha krále Nebukadnesara. (2. a 3. kapitola)

Judea se chystá k obraně. Velekněz píše dopisy o pomoc, je na místě půst, pokání a modlitby, v Jeruzalémě se konají oběti. Holofernes se skutečně chystá také na Jeruzalém, v cestě mu stojí město Betulie. Vojevůdce se chce co nejvíce dovědět o zemi, na jejímž prahu stojí a o lidu, který v ní žije. Nechá si zavolat amonského Achióra, který je již podle původu nepřitelem Izraele. Ten mu popisuje celé dějiny Izraele a varuje Holoferna před tímto lidem. Vojevůdce mu však nevěří, rozhněvá se a nazve jej podplaceným zrádcem. Pak ho pošle zlomyslně k Izraelcům, ať se s ním sami vypořádají. Oni jej však přijmou přátelsky a Achiór jim sdělí všechny Holofernovy plány.

Holofernes oblehne Betulii a podaří se mu zastavit přívod vody do města. Obyvatelé jsou zoufalí a chtějí se vzdát, ale představitel obránců Uziáš žádá, aby to vydrželi ještě pět dnů. (4.- 7. kapitola)

Krásné a bohaté vdově Júditě se nelíbí zoufalství lidu a chce město s Boží pomocí zachránit. Velitel obránců Uziáš přijal její plán a Júdit po modlitbě odešla se svou služebnou do asyrského tábora. Holofernovi se tak zalíbila, přispěla k tomu i její „lábivá zrádná řeč“, že uspořádal na její počest velkou hostinu. Opil se a když pak zůstal s touto ženou sám, učala mu hlavu jeho vlastní zbraní a nepozorovaně se jí podařilo vrátit se do Betúlie. Judit zavolala Achióra a když mu povyprávěla, co Bůh skrze ni udělal, a on uviděl hlavu velitele nepřátelského vojska, uvěřil, připojil se k židům a dal se obřezat. Ráno nechala Júdit pověsit Holofernovu hlavu na hradby. (8. - 14. kapitola).

Asyrské vojsko bylo touto událostí zděšeno a tak zaskočeno, že se dalo na útěk, Izraelci je zničili a získali prevelikou kořist. To byl důvod k velké oslavě. Z Jeruzaléma přišel i velekněz Jójakim a řada izraelských starších. Júdit šla v čele všeho lidu a vedla ověnčené tanečnice, za ženami šli muži v plné zbroji a s chvalozpěvem na rtech. Pak začala Júdit před celým Izraelem píseň důkuvzdání a všechen lid s ní hlasitě zpíval píseň chvály.

Júdit zůstala váženou a ctnostnou ženou, dožila se vysokého věku 105 let a pohřbili ji do jeskyně vedle jejího muže. (15. a 16. kapitola)

V 21. století nám tento příběh říká, že Bůh nás i v nebezpečí může zachraňovat a zachraňuje skrze lidi, ženy a muže, naše bližní. V minulé éře, když jsem byl předvolán na StB, jsem stále zápasil, jak odpovídat na dotazy jejich referentů, abych někomu neublížil. Lhát se muselo, podobně jako zachránkyně židů Júdit. A to poslední: Dlouhověkost nemusí být důkazem toho, že člověk žil příkladným životem, ale o tom bude řeč v dalších kapitolách.

Jiří Novák

ŽILI MEZI NÁMI

Zdeňka Pokorná, roz. Fleischerová

(*14.1.1895 v Brně – †27.11.1977 v Boskovicích)

Byl jsem požádán redakcí Setkávání, abych napsal něco o své mamince Zdeňce Pokorné, která se různým obdarováním aktivně zúčastňovala života v nerozděleném sboru ve městě Brně a pak ve sboru Brno II.

Narodila se jako dcera lékaře MUDr. Antonína Fleischera, vrchního zdravotního rady, syna faráře v Rovečném Benjamína Fleischera a jeho manželky Marie, roz. Martinů. Od dětství se vyznačovala zvláštním nadáním pro recitaci a zpěv. Studovala na

střední škole lyceum, vedené zakladatelem dívčího školství na Moravě, radou Františkem Marešem. O prázdninách bývala s rodiči v Luhačovicích, poněvadž její otec patřil k zakladatelům moderního tamního lázeňství a byl členem první správní rady. Tam se už za Rakouska scházeli čeští a slovenští vlastenci, především z řad evangelické inteligence, k besedám posilujícím probuzenou vzájemnost. Maminka tam jako dívka zpívala za srdečného uznání české a slovenské národní písně. Po studiu na lyceu ji rodiče poslali na rok do Švýcarska, do evangelického jazykového institutu v Rolle na Ženevském jezeře, vedeného hugenotskou rodinou Dedie, která tam uprchla po pronásledování ve Francii. Starý pan Dedie byl patriarchální postavou a konal každý den ráno před vyučováním pobožnosti. Dostalo se mi té výsady, že jsem se s ním, skoro devadesátiletým, mohl ještě roku 1947 setkat. Po návratu ze Švýcar se maminka vdala roku 1918 za Blahoslava Pokorného, syna faráře v Brně Václava Pokorného, a brzy po sobě se jim narodily dvě děti, Jan a Dagmar, provdaná Zbytovská. Po 14 letech se jim narodil ještě syn Petr, takže jednu neděli byl Jan konfirmován a Petr pokřtěn. Když děti odrostly, učila francouzštinu a zpěv na středních školách v Brně, pak zpěv na konzervatoři a na JAMU. K tomu byla připravena studiem zpěvu na tehdy nově založené konzervatoři v Brně. Jako zpěvačka vystupovala především v začátcích brněnského rozhlasu se starými i novými skladbami evangelických autorů a s novou českou modernou vůbec. Pro nás děti bylo zvláštním zážitkem, když na výstavě soudobé kultury v Brně roku 1928 zpívala v zaskleném studiu, aby posluchači viděli, jak to v rozhlase chodí. Pořádala i několik samostatných koncertů za doprovodu známých brněnských umělců Ludvíka Kundery, později rektora JAMU, a Břetislava Bakaly, skladatele a dirigenta brněnské filharmonie.

Tímto svým obdarováním ráda posloužila především ve sboru a v církvi. Tehdy nebyla ještě rozšířena televize, a tak každou neděli se pořádaly v Losově sále tzv. večírky, kde byl často hudební program. Na klavír jí doprovázel prof. Josef Balcar, absolvent konzervatoře, bratr faráře Lubomíra Balcara, později na varhany bratr prof. Gustav Hájek. Byla také sólistkou sboru „Východočeská župa“, který založil a řídil prof. Jaromír Urbanec. Vzala mě s sebou jako hochu, když zpívala v r. 1931 na tolerančních slavnostech (150 let) v Horní Čermné a později v sázavském sboru. Nejde však jen o tuto službu zpěvem, nýbrž také i o vlastní sborovou činnost. Jedno období byla ve staršovstvu sboru Brno II a řadu let předsedkyní kazatelské stanice v Řečkovících. Tam, pokud mohla, navštěvovala a zvala rodiny, měla i vyhlédnutou budovu pro středisko stanice. Z toho však sešlo, poněvadž jsme se posléze mohli shromažďovat ve sboru Církve československé husitské. Po její smrti kazatelská stanice skomírala vzhledem ke zlepšené dopravě do Blahoslavova domu.

Svou zbožnost projevovala i v rodině, kde každý den jsme měli večerní pobožnosti s četbou bible a modlitbou. Když jsem byl těžce nemocen a na prahu smrti, prohlásil prof. MUDr. Josef Blatný, že si mě vymodlila. Mohu

ještě zmínit, že psala do evangelických časopisů, zvláště Přítele dítek, různé črty z dětského života a církevní zprávy.

Myslím stále s velkou vděčností na vše, čím obohatila celou rodinu i vnoučata a přátele ve sboru a lidi, kteří se s ní setkali.

Jan Pokorný

SLAVNÁ VÝROČÍ

S Heidelbergským katechismem

(Poznámky čtenáře knížky staré 450 let)

Nepochybně jsou i výrazně starší knihy, v nichž čtenář najde mnoho poučení nebo zábavy. S Heidelbergským katechismem se dnes sotva kdo pobaví; stojí-li za prolistování, či dokonce za čtení, má to nutně jiný důvod. Mohlo by to tedy být poučení?

Pravda, ještě přibližně před sedmi desítkami let bylo téměř samozřejmé, že v evangelickém prostředí na jihu Moravy kdekdo znal nejen jméno té knížky, ale také její obsah; přesněji: v konfirmačním věku někteří dovedli odříkávat text katechismu zpaměti, a jiní aspoň tušili, že by se o to měli snažit. Jenže, jak praví klasik: čo bolo, bolo. Poučení z minulosti se doluje víc než nesnadno.

Asi lze říci, že se k nám ta knížka dostala spíše oklikou než přímo. Už kvůli jisté odlehlosti svého původu. O katechismus se zasloužil usilovný zastánce reformace v jižním Německu falcký kurfiřt Friedrich III. Stál o učebnici křesťanského vyznání, co nejzřetelněji spojující křesťanskou věrouku s tím, co vypovídá Písmo svaté jako její základ a norma. Z kurfiřtova pověření sepsal Zacharias Ursinus (povoláný nedlouho předtím k vyučování na heidelbergské univerzitě) s týmem spolupracovníků křesťanský katechismus, jehož výpovědi byly opatřeny rozsáhlými soubory biblických odkazů uváděných jako výslovné citáty. Byl určen pro širokou veřejnost, proto sepsán v lidovém jazyce (německy), a vyšel v Heidelbergu roku 1563, prý 19. ledna.

Český překlad se objevil už o půlstoletí později, ale skutečného rozšíření v naší zemi se Heidelbergský katechismus dočkal ve 2. polovině 19. století. Ty evangelické sbory, které v té době patřily k reformované církvi, si často povolávaly kazatele kladoucí mimořádný důraz na reformované vyznání a jeho uplatnění v praxi. Tak přišla opět ke slovu i učebnice z Heidelbergu, v níž záleželo na vyslovení závažnosti Písma svatého v otázkách víry. Heidelbergský katechismus se znovu a znovu překládal do češtiny, a ovšem i znovu a znovu vydával, nejčastěji snad v Brně.

(Příznačná je v tom vzpomínka na slovního profesora reformované dogmatiky na vídeňské univerzitě, který rozhodl, že jeho synek v konfirmačním věku absolvuje konfirmační cvičení nikoli v hlavním městě říše, nýbrž na jižní Moravě. Pan profesor pokládal za zaručené, že v moravské reformované církvi bude chlapec vyučován nejlepším způsobem, neboť zde jsou konfirmandi cvičeni ve znalosti Heidelberského katechismu.)

Učební pomůcka, která možná kdysi zaujala vnějšně nesložitou formou, se však pro praktické použití čím dál tím naléhavěji jevila jako příliš strohá. Tvrdím, že i dnešní profesori heidelberské univerzity by připravili příručku pro katechezi jinak než jejich kolegové v 16. století. Můžeme dnes sice pokládat za správné, když se ti učení pánové tehdy rozhodli zachovat obvyklou formu, dle níž katechumen odpovídá na kladené otázky, ale pokus přenést tuto soustavu do našeho prostředí by se po zásluze už nepodařil.

Myslím, že příčinou není jenom oprávněný odklon od memorování otázek a odpovědí. Mnohem závažnější by asi bylo, že neumíme ani nemůžeme říci, kdo v souvislostech dnešní katecheze pokládá otázky, na něž lze očekávat hotovou, uzavřenou, do poslední podrobnosti přesnou, a přitom co nejstručnější odpověď – v tak sevřené formě, že se dá často vyjádřit jedinou větou, jak to Heidelberský katechismus bravurně předváděl. Určitě by se spíše dalo mluvit o vhodném postupu, kdyby otázky kladli dnešní zájemci a zájemkyně o katechumenát. Jsou-li tací, chvála Bohu za ně. Přejnou pozornost si zaslouží znepokojivé, případně provokativní, tázání po původu a smyslu víry, podobě a cíli Božích činů.

Příznávám, že dojde-li k rozhovoru s takovým tazatelem, mám dlouhé vedení – předlouho mi trvá, než si uvědomím, že je to dobře. Potřeboval bych být mnohem víc silný ve víře a v Písmech kovaný, aby mě vnímání střetu postojů víry a pochybnosti, naděje a úzkosti, neznepokojovalo. Chtěl bych naopak v rozhovoru co možná pokaždé být utvrzen v tom, že i tentokrát mám už zas pravdu, případně aspoň recht. Přál bych si prožívat, jak sdělení, komu a co věřím, přesvědčuje pochybující, poskytuje oporu nestálým, vytváří správnou perspektivu pro pohled na svět v přítomné, minulé i budoucí podobě.

Bylo by to tak jistě dobře, ale nedaří se mi to, a pochybuju, že bych v tom snad ještě mohl dosáhnout zlepšení. Spíš se tak trochu bojím, aby někdo dnes nesestavil repliku přísného Heidelberského katechismu a nezačal mě podle ní zkoušet ze shora uvedené síly a kovanosti. Určitě bych nedopadl nejlépe a věru neposkytl dobrý příklad.

Kdyby se snad někomu stalo, že by si připadal jaksi podobně, přikládám dva návrhy, chce-li kdo, tedy nápady, které se udělají s Heidelberským katechismem v ruce (či na monitoru).

První vychází ze zamyšlení nad tím, co se událo, když autoři naší knížky pečlivě hledali spojení věrouky s biblí. Předepsali tedy, jak má katechumen připravené odpovědi důsledně spojovat s tím, co vypovídá Písmo svaté. Je však jisté, že z katechismu lze udělat cosi jako zásobárnu pouček, z bible ne. Ta se takovému postupu vzepře. Její základní podobou je rozhovor svědků.

Ten počítá s jejich jistotami i pochybnostmi, otázkami a námitkami, radostmi i zármutkem, úzkostí i nadějí. Kdo hledá sebejistotu a ničím nerušené trvalé bezpečí pro svou drahou duši, ať se takovému rozhovoru raději vyhne. Když se však někdo ptá, zda se někomu dá věřit a zda je možné v něco doufat, tomu bibličtí svědkové vzkazují pozvání, aby šel kousek cesty s nimi.

Druhá nápadná podrobnost, již Heidelberský katechismus kdysi předložil, je jeho úvod. Úvodní otázka a odpověď se totiž zaměřily na cosi vrcholně neučebnicového. Má být řeč o nehlubších, nejzákladnějších, nejvýznamnějších věcech, o tom, co se děje, co se událo a co má nastat mezi Bohem a člověkem, mezi Bohem a veškerenstvím. Avšak první zájem spisu je zjistit, co může člověka těšit. Je něco takového? Co pokládáš za své potěšení? Je tu řeč o radosti a očekávání; ty patří k samotným základům lidského bytí, prvotněji než zamračené hloubání, případně povinnosti a jejich plnění se svažtělým čelem.

Na neučebnicovou otázku se vzápětí odpovídá: Nejsem sám. Nejsem sám svůj – bez ohledu na to, zda je mi zrovna krásně nebo příšerně. Ať už si zrovna snad připadám jako pán světa, nebo mi zrovna už zas došlo, že jsem tu za ošlapek, ať se přesvědčuju, že všecko bytí je úhrn nejzáračnějších tajemství, nebo se to prokazuje jako nesmyslná nakupenina pitomostí – to všecko dohromady je až na jakémisi nepříliš významném místě kdesi vzadu: první je, že nejsem sám. Pro kohosi jsem důležitý. Vyhledává mě, doprovází mě, zastává se mě, už před věky se tak rozhodl a nikdy s tím nepřestane, tolik pro něj znamenám – tedy přesněji: mnohem víc pro něj znamenám. Mnohem víc, než umím promyslet, vyjádřit, vyslovit, napsat já sám, neboť ve skutečnosti nejsem sám.

S Heidelberským katechismem si po 450 letech sotva usnadníme přípravu katechumenátu. Kdo sáhne po současných katechetických příručkách a pomůckách, rozhoduje se správně. Ta stará knížka nevolá po srovnávání s novými, ale píše se v ní o tom, z čeho je možné mít radost.

Jaroslav Vítek

EVANGELICKÉ ŠKOLSTVÍ

Evangelická akademie v Praze

Na podzim roku 2011 jsme ve vinohradském sboru ČCE oslavili 20 let od založení Evangelické akademie v Praze. Evangelická akademie byla zřízena 18. července r. 1990 Českobratrskou církví evangelickou jako střední škola zaměřená na výchovu sociálních pečovateli a dalších odborných pracovníků zejména pro vznikající zařízení Diakonie ČCE. První studenti nastoupili do školy 1. září v roce 1991, a to ještě do provizorních pronajatých prostor, zato s nadšením.

Jak na tuto dobu vzpomíná jeden ze zakladatelů a první ředitel pražské Evangelické akademie PhDr. Jan Knap? Z jeho dopisu vybíráme:

„Pokusím se alespoň trochu zavzpomínat, jak to tehdy bylo. Na jaře 1990 se poprvé v Praze sešli učitelé – křesťané. Na této schůzce došlo k prvnímu setkání – Marie Kalábové, Jany Kohoutové, a byl jsem tam i já. Tam také padl poprvé nápad na založení Evangelické akademie. Velkým pomocníkem nám v počátku byl farář Lubomír Miřejovský.

Začali jsme se scházet a neoficiálně tak vznikl přípravný „výbor“ pražské Evangelické akademie, který brzo rozšířil Jindřich Cibulec, a postupně jsme získávali další zájemce o práci – ze sborů u Salvátora a ze Strašnic. Promýšleli jsme zaměření školy, připravovali jsme osnovy a celkové pojetí studia.

Problém byl ovšem, kde budeme učit. Náhodou jsme se spojili s ředitelem SOU stavebního v Hostivaři, který nám nabídl možnost využívat tři učebny a tři kabinety. Pro začátek to stačilo, i když problémy se soužitím celkem tří škol v jedné budově se také vyskytly. A tak jsme hledali další možnosti umístění naší školy.

Zaměřením školy byla sociální práce (podle dnešní terminologie vzdělávání pracovníků v sociálních službách). Již tehdy jsme počítali s prací s různě handicapovanými občany. Proto jsme zavedli nepovinně kurzy znakové řeči. Velký důraz jsme kladli na to, že různě postižení lidé musí být nejenom opečováváni, ale že je nutné je i zaměstnat, a tak jsme se zaměřili na výuku výtvarné výchovy a ergoterapie.

Hned v průběhu prvního roku jsme navázali kontakty se zahraničím – s organizací HEKS ve Švýcarsku (HEKS - Hilfswerk der evangelischen Kirchen Schweiz) a s Diakoníí v Německu. Evangelická akademie tak získala finanční prostředky pro úpravu prostor a na další činnosti. Městská část Praha 4 nám poskytla do pronájmu budovu bývalé školky v Praze – Spořilově.

V druhé etapě jsme museli budovu upravit tak, aby odpovídala potřebám střední školy. Týkalo se to nejen vyučovacích prostor, ale především sociálního zařízení. Budovu jsme dostali přidělenou 1. července 1992 a rozsáhlé stavební práce tak musely být provedeny během prázdnin. Dnes se mně to zdá jako malý zázrak – ono se to povedlo. Budova nám ale nestačila, a tak se dva ročníky musely učit v sousední základní škole.

To už jsme ale získávali finanční prostředky na další přestavbu. V době prázdnin 1993-94 jsme dostavěli dvě další učebny – využili jsme dvou otevřených teras, kde byly dostavěny obvodové zdi. Tím jsme získali celkem sedm učeben, které už pro chod naší školy stačily.

V té době bratra L. Miřejovského nahradil bratr Mirek Litomiský a inspektorem škol se stal bratr Pavel Šoltész. Pravidelné schůzky ředitelů škol

(také dalších škol sdružených pod hlavičkou EA) a později i víkendová setkání nejen ředitelů, ale i učitelů škol v Brně nám byla posilou pro další práci.

V roce 1995 jsme spolu s Diakoníí v Görlitz získali finanční podporu pro další rozvoj škol. Získali jsme tak studijní literaturu, finanční prostředky pro překlady odborné literatury a pro organizování studijních pobytů učitelů i studentů. Dalším partnerem se stala německá Diakonie a její školy v Neuendetelsau. Krátkého studijního pobytu spolu s učiteli se mohlo zúčastnit na 50 žáků.

V prvních třech letech existence školy jsme přijímali vždy dva ročníky čtyřletého studia a jeden ročník nástavby. Později k tomu přistoupilo i čtyřleté dálkové studium. Větší počet ročníků byl nutný pro to, abychom měli možnost přijmout více pedagogů. Další externí spolupracovníky jsme potřebovali pro výuku některých odborných předmětů.“

Za jednadvacet let svého trvání škola prošla mnohými změnami. Vlivem sociálního a kulturního rozvoje v české společnosti došlo k prudkému rozvoji sociální práce, na který škola bezprostředně reagovala změnami v učebních dokumentech, změnami studijních oborů i samotného názvu. Přes všechny změny si však zachovala svou původní tvář, jedinečnost a své poslání:

„Evangelická akademie je profesionální a kvalitní škola, která vyznává hodnoty pomoci a křesťanské lásky k bližnímu. Usilujeme o to, aby hodnoty milosrdenství, solidarity, důstojnosti klienta a tolerance získaly u studentů a studentek svou přesvědčivost a chtěli se na nich sami svobodně podílet.“

Po celou dobu dosavadní existence jsme spolupracovali s duchovními Českobratrské evangelické církve, jak s těmi, kteří vedou některé pražské sbory (např. pravidelné bohoslužby našeho společenství se dlouho konaly ve strašnickém sboru), tak s těmi, kteří v otevřenějších podmínkách přijali nové úkoly veřejného církevního působení (například pravidelně se setkáváme s bratrem farářem B. Pivoňkou z Věžeňské DS a s mnohými dalšími).

Nejintenzivnější účast na životě školy přijala sestra farářka Irena Škeříková (1958-2012), která se posléze stala zvolenou spirituálkou školy. Irenina stopa v paměti nás všech zůstává hluboká a mnozí studenti teprve skrze její osobitý a na dřevě obětavý styl zaslechli a porozuměli volání Evangelia. Irenin zápas o naději právě i v nejtěžších chvílích pro mnohé z nás zůstává nezapomenutelným svědectvím o opravdovosti osobního života.

Naše ekumenické společenství a shodné nasměrování studia sdílíme také s kolegyněmi a kolegy z Jaboku (VOŠ založená Salesiány), se kterými se pravidelně scházíme, a to nejen pracovně.

Dnes Evangelická akademie – Vyšší odborná škola sociální práce a střední odborná škola sdružuje vyšší odbornou školu a střední odbornou školu. Podle své tradice vzdělává a připravuje sociální pracovníky a další odborné pracovníky sociální péče, kteří se uplatňují především v sociálních službách poskytovaných církevními a nestátními neziskovými organizacemi a na úřadech.

Střední škola nabízí celkem tři studijní obory: v denní formě studia obory Sociální činnost se zaměřením na vychovatelství a Pedagogické lyceum, v dálkové formě obor Sociální činnost v prostředí etnických minorit.

Dálkový obor Sociální činnost v prostředí etnických minorit připravuje od roku 1997 terénní sociální pracovníky a romské koordinátory; je určen dospělým studentům. V tomto typu studia se vzdělává mnoho Romů, takže poměr mezi společenskou menšinou a většinou je ve třídách výrazně jiný než na běžných školách. Samo studium zprostředkovává „naživo“ oběma skupinám multikulturní zkušenost. Mnozí romští absolventi Evangelické akademie Praha jsou názorným důkazem toho, že skutečné činy ve prospěch romské komunity mohou i v krátké době přinést hmatatelné výsledky. Absolventi působí v různých projektech společnosti Člověk v tísni a mnozí se podílí na terénní práci v ohrožených a vyloučených lokalitách.

Sociální činnost se zaměřením na vychovatelství připravuje žáky pro sociálně pedagogickou práci s dětmi, případně s dospělými s postižením v různých typech sociálních zařízení.

Studijní obor Pedagogické lyceum, který svým charakterem stojí na pomezí všeobecného gymnaziálního a odborného pedagogického vzdělávání, je určen žákům se zájmem o humanitní obory. Připravuje je ke studiu na vysokých školách, zejména v oborech pedagogika, psychologie a sociální práce.

Absolventi Vyšší odborné školy sociální práce jsou připraveni především pro sociální práci v oblasti služeb sociální prevence a v oblasti služeb sociální péče. Uplatní se všude, kde se provádí sociální práce s klienty: jednotlivci, rodinami, skupinami a komunitami.

Evangelická akademie spolupracuje s Evangelickou teologickou fakultou UK. Absolventům studijního oboru Sociální práce je umožněno, aby si po složení přijímacích zkoušek na ETF UK během jednoho roku prezenčního studia doplnili vysokoškolské vzdělání ve studijním oboru Pastorační a sociální práce a získali titul „bakalář“ (Bc.).

Jitka Jarošová, Helena Wernischová

DÍKY A PROSBY

Otevíráš před námi Pane, nový den a zveš nás k přemýšlení o smyslu našeho žití. Ukazuješ našemu životu, jak a kudy dál, chráníš naše cesty.

Obdarováváš nás pokojem a teplem rodinných krbů, láskou, která nás dokáže pozvednout, když jsme skleslí a unavení. To jsou Tvé dary do našich dnů.

Přesto, že toto všechno víme, neumíme se na Tebe v každé chvíli spolehnout. Strachujeme se o to, co nám příští chvíle přinesou – zda nás nezradí naše zdraví, jestli zvládneme problémy, které nás potkají. Trápí nás obavy z nepříjemností, které nás mohou potkat v práci, ve škole, v rodině. Snažíme se proti nim pojistit, zajistit si pokojný a spokojený život i v budoucnu.

Přítom (někdy dost často) míříme zcela svým směrem, nehledíme napravo ani nalevo. Cpeme se do širokých dveří.

Prosíme Tě, chraň nás před takovým stylem žití. Dávej nám vnímat, že jsi s námi. Uč nás nakládat s Tvými dary. Uč nás objevovat cestu, kterou jsi pro nás přichystal v Ježíši Kristu.

Pro tyto chvíle prosíme o přítomnost Tvého Ducha.

Vstupní modlitba při bohoslužbách v Brně-Židenicích 10. února 2013

LIDÉ VE SBORU

Brno I

3. 3.	Aneta Fajová	10 let
3. 3.	Blahoslav Šimek	82 let
4. 3.	Ludmila Nedbalová	81 let
6. 3.	Alena Nováková	71 let
9. 3.	Věra Lautererová	79 let
9. 3.	Milada Schimerlová	83 let
9. 3.	Josef Veselý	99 let
11. 3.	Jindřich Lokaj	74 let
11. 3.	Linda Smýkalová	10 let
12. 3.	Tomáš Bednář	10 let
12. 3.	Vladimír Kropáč	73 let
12. 3.	Pavla Makovská	40 let
13. 3.	Zdeněk Dufka	89 let
15. 3.	Radek Kadlíček	50 let
16. 3.	Miloš Bělehrad	30 let
16. 3.	Petr Dostál	70 let
18. 3.	Jar. Stambolidisová	71 let
18. 3.	Dagmar Vtípilová	60 let
22. 3.	Viktor Prudík	40 let
23. 3.	Jarmila Studená	75 let
25. 3.	Gerda Giecová	93 let
25. 3.	Věra Novosadová	87 let
26. 3.	Danuše Krausová	82 let
26. 3.	Josef Závodský	72 let
28. 3.	Věra Lerchová	93 let
29. 3.	Jarmila Mrázová	77 let

Rozloučili jsme se:

7. 2. Ing. Zdeněk Přikryl,
nar. 1930

Brno II

3.3.	Lydie Zemanová	92 let
3.3.	Milan Sedláček	78 let
9.3.	Květoslava Dufková	91 let
9.3.	Melanie Keřkovská	89 let
11.3.	Františka Říhová	86 let
18.3.	Zdenka Maláčová	86 let
21.3.	Libuše Marková	95 let
23.3.	Adéla Buchtová	91 let
25.3.	Jiří Umlášek	73 let
28.3.	Věra Martinásková	86 let
29.3.	Lubomír Mrázek	70 let
31.3.	Miroslav Štěrba	79 let

Pokřtěn byl:

- 13.1. Miroslav Rudolf Lalik,
nar. 2012

Rozloučili jsme se:

25. 1. Věra Vašíková
16. 2. Růžena Vojtíšková, nar. 1924

Péče o životní prostředí v Blahoslavově domě

Na podzim 2012 vydala Česká křesťanská environmentální síť (ČKES) praktickou příručku s názvem Péče o životní prostředí v církvích (ke stažení na stránkách www.ckes.cz/certifikace). Tato příručka je určena všem těm, kteří se starají o rozličné církevní objekty. Dává jim podněty k tomu, jak ve své každodenní práci, při úklidu, vytápění či údržbě, mohou přispívat k ochraně životního prostředí či k šetrnému přístupu k němu.

Také v Blahoslavově domě jsme příručku otevřeli, přečetli a zjistili, že některá autory doporučená opatření u nás již dlouhodobě fungují, k některým nás nutí potřeba šetřit finance a některé zvažujeme či zkusíme zavést.

Každý, kdo přichází do Blahoslaváčku, si jistě povšimne, že průjezd i dvůr jsou vždy řádně zamety a v zimě z nich odklizen sníh. To je jak příjemné pro oko příchozích, tak to kostelníkům ušetří dost práce, čisticích prostředků a elektrické energie při úklidu vnitřních prostor. V teplém ročním období zůstávají venkovní dveře kostela otevřené, čímž zvou příchozí dovnitř k účasti na bohoslužbách. V mrazivých dnech je však zcela pochopitelně zavíráme. V zádveří je podlaha pokryta zátěžovým koberecem, který zachytí největší část nečistoty z bot. Tmavohnědé těžké závěsy před vstupem do hlavního sálu už nemají možná tu nejpríjemnější barvu, ale svou funkci zadržování tepla unikajícího zevnitř málo těsníci „lítačkami“ plní dobře. Vždyť největší podíl na spotřebě energie nutné k provozu budov se spotřebuje právě na vytápění. Proto je také spotřeba energie pravidelně kontrolována, stejně jako nastavení teploty, na kterou se vytápí hlavní sál. Hodně tepla uniká pochopitelně okny. Ta naše jsou již staršího data, a proto se začalo s jejich postupnou renovací. Ze stejného důvodu byla před časem vyměněna střecha a zateplena půda.

Důležitou součástí provozu Blahoslavova domu je bezesporu kuchyňka, kde se každou neděli vaří káva a čaj a často se zde připravuje oběd na seniorátní či sborové akce. Kuchyňka je vybavena dostatečně velkým množstvím porcelánového nádobí, takže nakupovat nějaké jednorázové by nikoho ani nenapadlo, stejně jako je samozřejmostí používání látkových prátelných ubrusů, ručníků a utěrek namísto nějakých papírových na jedno použití. Při větších množstvích nádobí se umývá ve dřezu naplněném teplou vodou, nikoliv pod vodou tekoucí. A naplánovat si, kolik surovin budeme potřebovat, nakoupit je ve větších baleních, z nichž je méně odpadu, to už sestry a bratři, kteří se na přípravě akcí podílejí, dávno dobře umějí.

Jedna z věcí, na kterou jsme však dosud mnoho nedbali, je třídění již vzniklého odpadu, aby se dal dále využít jako druhotná surovina. Ve sborové kanceláři již koš na papír mají, tisknou jen to, co je opravdu potřeba, nejlépe pak oboustranně, řada věcí stačí i na tzv. šmíráky. Domluvili jsme se, že koš na papírové odstřížky umístíme i do sálů, kde se schází mladší i starší děti v nedělní škole. A v kuchyňce budou stát koše na PET lahve, sklo a časem možná také na bioodpad, který by se dal kompostovat na farní zahradě.

A ještě něco. Když přijdete v neděli 21.4. do Blahoslaváčku, budete u příležitosti oslav Dne Země (22.4.) pravděpodobně svědky slavnostního otevření nové popelnice na hliník, kterou můžeme plnit nejen odpadem vzniklým na místě, ale i tím z domu. A odprodáním tohoto zlomkového hliníku zpracovatelské firmě ušetříme spoustu energie potřebné k jeho výrobě.

A o dalších nápadech a opatřeních, o kterých chceme přemýšlet nebo která se nám podaří zrealizovat, zase někdy příště.

Eva Kazdová

ZE SBORU BRNO - ŽIDENICE

Dobrovolná postní sbírka na pomoc v Etiopii

My evangelíci si rádi zakládáme na tom, že všechno řešíme spontánně a ne na základě přesně stanovených pravidel. V duchu mi zní argumentace: „To tak, ještě by se z nás stali pokrytci, kteří vystavují svou spořádanost navenek a ve skutečnosti..“ Z našich zvyklostí se postupem času vytratilo sváteční oblečení pro neděli, promyšlená příprava na prožívání Vánoc i Velikonoc. V televizi jsme mohli spatřit, jak v mnohých vesnicích ožívá tradice slavení masopustu, z které, jak se nám Čechům často stává, zaslechneme jen tu první polovinu tj. že si máme dopřát hodně masa, pití a dalších radovánek. „A ten předvelikonoční půst, to přenecháme bigotním katolíkům, ať se snaží, když to ta jejich církev po nich chce“. V Bibli čteme na mnoha místech o půstu jako formě nejvyššího pokání a navození situace k niterným modlitbám. Toho už je v dnešní době schopen málokdo. Půst lze však chápat i jinak - jako dobrovolné rozhodnutí se něčeho vzdát, v něčem se omezit ve prospěch nějakého vyššího cíle. Je to výsada našeho lidství, že si „dokážeme poručit“ (není mi známo, že by tuto schopnost měla i zvířata). Většina lidí např. přestane kouřit, když jim lékař odhalí vážnou nemoc. Ale můžeme se uskromnit i z jiného důvodu, než je záchrana vlastního zdraví.

A co s ušetřenými penězi, když bychom se v našem držení půstu dokázali zříci třeba nákupu rohlíků místo obyčejného chleba, džusů místo vody z kohoutku, koupí dalšího předmětu, který nezbytně nepotřebujeme apod.?

Synodní rada naší církve se z podnětu Střediska humanitární a rozvojové pomoci Diakonie ČCE rozhodla vyhlásit dobrovolnou sbírku, která by alespoň částečně dokázala zmírnit útrapy žen a dětí v Etiopii. Z textu, který přišel do našich sborů, se dozvídáme, že v Etiopii žije přes milion lidí nakaženým virem HIV/AIDS, v důsledku čehož vymírá především střední, pracovní schopná vrstva společnosti. Naživu zůstávají často opuštěné děti a staří lidé bez možnosti se o sebe postarat. Projekt, na němž se podílí Diakonie naší církve, podporuje etiopské ženy - samoživitelky, které pečují kromě vlastních dětí i o sirotky a jiné potřebné. Počáteční podpora v hodnotě našich 5 000 Kč umožní těmto ženám začít samostatně drobně hospodařit a stát se nezávislými. Jedná se např. o chov ovcí a koz, provozování pekárny na chleba, prodej ovoce, textilních výrobků apod. Na čekací listině programu je momentálně víc než 1 000 dalších žen, které by chtěly začít s drobným

podnikáním. Letos by chtěla Diakonie přispět alespoň stovce z nich. Projekt realizuje diakonie největší etiopské evangelické církve (organizace s názvem EECMY-DASSC). Hodnocení z minulých let ukazují, že více než 70 % žen se daří živnost dlouhodobě vést a život jejich rodin se radikálně zlepšil.

**Středisko humanitární
a rozvojové pomoci**

Diakonie
Gesekobrattské církve evangelické

Co my s tím? Daří-li se nám finančně dobře, přispějme z přebytku a „není co řešit“. Není-li peněz nazbyt, zvláště v rodinách s náročnými školáky, doporučuji seznámit děti s účelem sbírky a prohovorit na rodinné poradě, čeho bychom se dokázali my dospělí i děti zříci. Někdo z dětí pak jistě rád spočítá, kolik se našetří, a pohlídá, aby se stanovený cíl splnil. Mluvíme z vlastní zkušenosti. Provozovali jsme to, když byly děti ve věku 5 až 10 let asi po dobu 7 let a říkali jsme tomu „chudá sobota“. (Jedli jsme ovesnou kaši k snídani, k obědu hustou polévku s chlebem a k večeři suchý chleba s mlékem. Přes den se pila voda bez šťávy nebo neslazený čaj a my dospělí žádné kafe). Dětem jsem spočítala, že ušetříme takto asi 50 Kč (v penězích v letech 1979-1986), a tak jsme do celoroční sbírky na, jak se tehdy říkalo, třetí svět dokázali dávat tak 2,5 - 3 tisíce. (Musím zároveň prozradit, že nejhůř jsme to omezení, zvláště den bez kafe, nesli my rodiče, ale zvykli jsme si a všem nám to jednoznačně prospělo. Také jsme se vždy těšili, kdy už bude zase všeho hojnost, tj. na neděli. Nelehce to nesli též manželovi rodiče a proto upřednostňovali návštěvu k nám až v neděli.)

Závěr: Staršovstvo židenického sboru rozhodlo opakovaně v ohláškách náš sbor o sbírce informovat a dát k dispozici sběrací listinu, na niž budou účastníci bohoslužeb moci připisovat své příspěvky. Děje se tak a sbírka bude ukončena odesláním na Velikonoční pátek 29. března 2013. Kdo by to nestihl a přesto by rád přispěl, může tak učinit i později zasláním na účet č. 9371 9371/0300, sbírky nesoucí název: Postní sbírka na pomoc sirotkům v Etiopii.

Jana Slámová

BUDE

Kavárnička v březnu

- 6. 3. Sestra Jana Čásková pokračuje ve vyprávění o Valašsku
- 13. 3. Bratr Jan Franců promítá snímky z cest
- 20. 3. Žáci konzervatoře připraví vystoupení
- 27. 3. Vypráví bratr farář Jan Pokorný

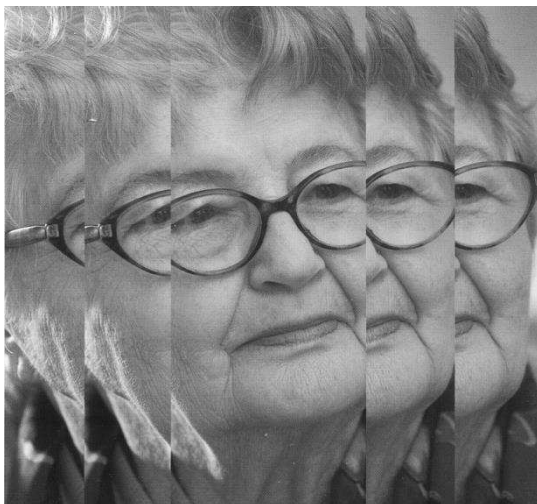
KNIHA

Já jsem oves

Tak se jmenuje kniha rozhovorů Pavla Kosatíka s Madlou Vaculíkovou. Poprvé vyšla v roce 2002 a vloni vyšla znovu doplněná o těch deset let. Nakladatelství Máj-Dokořán ji uvedlo na loňském knižním veletrhu jako novinku a oba autoři podepisovali svou společnou knihu.

Marii Vaculíkovou asi není třeba zvláště představovat, čtenáři a příznivci Ludvíka Vaculíka mají jistě dojem, že ji dávno znají z jeho knih nebo z jeho pravidelných úterních fejetonů v Lidových novinách. Ale za pozornost stojí její dvě knihy dopisů, které psala do Paříže malíři a básníkovi Jiřímu Kolářovi v letech 1991 až 1999. Obě knihy vyšly pod názvem: „Drahý pane Kolář...“

Pavel Kosatík je znám jako autor životopisných a historických knih. Připomínám jen namátkou, že psal o životě Olgy Havlové, o bankéři dr. Jaroslavu Preissovi, o novináři Ferdinandu Peroutkovi, o spisovateli Pavlu

Kohoutovi, o manželkách prezidentů – Deset žen z Hradu, a v neposlední řadě také o životě Přemysla Pittra „Sám proti zlu“. Židenický sbor pozval v minulém roce Pavla Kosatíka na besedu o tom, jak sbíral materiál k této knize a vůbec o Přemyslu Pittrovi a následovala autogramiáda.

Kniha „Já jsem oves“ začíná případnou otázkou: „Proč vás známí oslovují Madlo, když na Blanensku, odkud pocházíte, se Mariím říká Maruško, Mařenko, Maňko?“ A tak se dovídáme, že za to může sestra paní Vaculíkové, která kdysi za války byla na filmu Madla zpívá Evropě a ten se jí tak líbil, že začala své sestře říkat Madlo. Pak to převzalo i okolí a když jí tak začal říkat i Vaculík, tak to rozhodlo, že to jméno jí zůstalo.

Ještě si musíme vysvětlit, proč se kniha jmenuje „Já jsem oves.“ Madla Vaculíková se v ní takto charakterizuje: „Oves je mezi obilím na posledním místě. Je míň ceněný než žito nebo pšenice, naposledy se sklízí, krmí se jím koně... Má i dobré vlastnosti: roste ve vyšších polohách, není náročný na půdu, když na něj zapomenete a včas ho nesklidíte, nezačnou vám zrnka v klasu klíčit. Oves čeká a je užitečný.“ Celá kniha je dokladem toho, že se autorka vystihla. Je to vlastně životopisná knížka, ale otázky jsou kladeny s úžasným citem pro zpovídanou osobnost. Pavel Kosatík se dovede zeptat na nejintimnější problémy a nepoklesnout k drzosti a nemístné vlezlosti. Ale ještě víc je potřeba ocenit Madlu Vaculíkovou, která svými upřímnými odpověďmi potvrzuje, že je mimořádnou osobností.

A tak procházíme jedinečným životem. Je to jakýsi pohled z druhé strany. Není možno autorku oddělit od spisovatele Ludvíka Vaculíka. Vždyť právě Ludvík Vaculík pronesl na čtvrtém sjezdu spisovatelů v šedesátém sedmém roce projev, který znamenal do té doby nejtvrdší odsouzení režimu u nás. A celou rodinu začala sledovat Státní bezpečnost. Nezapomínejme, že Ludvík Vaculík je také autorem „Dvou tisíc slov“, která napsal v červnu 1968 a uveřejnil je v Literárních novinách. Vlastně tím vyburcoval celý národ k jakémusi vnitřnímu odporu proti režimu. V knize se dovídáme, jak to bylo doopravdy, že Vaculík nebyl autorem té myšlenky. Článek si u něho objednali lidé z Akademie věd, protože chtěli, aby lidé zůstali aktivní do sjezdu komunistické strany, který měl být v září 1968. Většina z nich byli komunisté, kteří sice proti režimu bojovali, ale nadále ho vnímali jako systém opravitelný. Kdežto když Vaculík psal Dva tisíce slov, věděl, že už to vylepšit nejde.

S Madlou Vaculíkovou procházíme celým jejím dosavadním životem. Od dětství v rodném Spešově, vesničce u Blanska, přes Mladé ženy v Baťově Zlíně, kde se také seznámila s Ludvíkem Vaculíkem. Dovídáme se o osudových lidech, kteří na Madlu nejvíc zapůsobili. Je zajímavé, že nepodlehla nikdy komunistickým ideálům. Sama říká: „Dívala jsem se kolem sebe a viděla jsem, jak velkým nebezpečím ta strana je. Jaké lidi dosazuje do funkcí a jaké, o mnoho kvalitnější, odvolává. Že dělá bezpočet věcí proti mravnosti.“

S Ludvíkem Vaculíkem má tři syny, Martina, Ondřeje a Jana, kterým se paní Vaculíková věnovala a proto nebyla v padesátých letech zaměstnaná. V první polovině šedesátých let začala pracovat jako externistka v rozhlase. Poslouchala stanici VKV, okruh pro náročného posluchače, a psala k tomu připomínky. Když vznikl kolem pořadu Gramotningtangl klub, byla přijata nastálo. Organizovala besedy, připravovala tematické večery, které se natáčely a pásky se pak posílaly mimopražským zájemcům. Klub spřízněných duší trval až do roku sedmdesát dva. Pak ještě pracovala v manželské poradně. Patrně nejtěžší období v jejím životě znamenaly Vaculíkovy nevěry. Trvalo jí mnoho let, snad deset, patnáct, než to v sobě všechno zakonzervovala. Pomohla jí hudba a modlitby. Nikdy se nechtěla rozvést, ač ji k tomu Státní bezpečnost naváděla. V knize se také dočteme, jaké metody na disidenty používali. Pronásledovali celou rodinu odposlechy, prohlídkami, stálým sledováním, šikanou, ale také přicházeli do bytu a zabavovali písemnosti, když Vaculíkovi nebyli doma.

Každá kapitola je zajímavá. Třeba o tom, jak se dostali do Dobřichovic, nebo vyprávění o posledních letech, kdy paní Vaculíková prodělala operaci rakovinného nádoru, podstoupila chemoterapii a ozařování a také, jak se vyrovnává se stářím, o němž říká, že je to dobrý čas jejího života.

Stojí za to si přečíst tuto knihu. Je to setkání s ženou spolehlivou v nejtěžších životních etapách, vědomou si odpovědnosti k svým nejbližším i celému okruhu přátel. Její vnitřní síle a názorové pevnosti se můžeme jen obdivovat.

Eva Šimková

ZE SBORU BRNO - HUSOVICE

V jiném kostele

Často mluvíme – a snad i přemýšlíme – o tom, jak působíme na ostatní lidi okolo nás, tím myslím, jak na ně působíme jako křesťané. Jak je asi obtížné dnes o křesťanství hovořit s ne-křesťany, jak je to těžké pro nás a jak pro ně? A jaká je vůbec šance, že se takový ne-křesťan dostane k nám do kostela, jak se tam bude cítit a zdali tam ještě někdy přijde znovu? Dokážeme na své ne-křesťanské bližní působit tak, aby o křesťanství přemýšleli, nebo je spíše odpuzujeme?

To je hodně otázek a moc dobrých odpovědí na ně není. V obecné rovině to nevypadá dobře – sám mám problémy o své víře mluvit někdy dokonce i s křesťany, je to velice intimní záležitost. Možná i proto, že víra sama o sobě není nic skálopevného, jistého, vždy stejného – stále se mění, bojuje se o ni, nejistota v každém křesťanovi je integrální součástí jeho víry. A tady závidím všem věrozvěstům dnešní doby, když hlásají svou jedinou a správnou víru, ať

už je křesťanská či esoterická. Kde berou to sebevědomí a jistotu? Jak já to vidím za sebe – přesvědčujte někoho, když si nejste sami jisti!

A pak ti bližní – ti jsou tak neuvěřitelně rozmanití, že by člověk někdy potřeboval nekonečnou toleranci, jen aby je vůbec zvládl upřímně pozdravit, natož přesvědčovat o Ježíšovi. Nedávno jsem si odbyl test tolerance pouhým příchodem do jiného kostela o Vánocích. Seděl jsem uprostřed křesťanů, ale neznal jsem je, doma tam byli oni, ne já. A už jsem se cítil nejistě, koukal jsem, kam si sednout, abych nebyl moc vidět. Někteří okolo mě vypadali sympaticky, ale hned se našlo i pár jiných, kteří mě podráždili – čím vlastně? Jeden přehnanou zbožností, jiný neupraveným vzhledem, farář neobratnou formulací vět. A to jsem si myslel, jak jsem tolerantní! Neznámé věci, neznámí lidé nás dráždí. To, co známe, co je „naše“, k tomu už jsme tolerantnější, ba hájíme si to.

Jak si asi musí připadat ne-křesťan, když k nám zabloudí? Neznámé rituály, občas nesrozumitelná řeč, neznámé pojmy, neznámí lidé, nedej Bože aby na mě někdo promluvil! Vždyť oni v televizi říkali, že to jsou sekty. Honem pryč ... Proto k nám zpravidla takoví lidé nechodí.

Známí, kamarádi a přátelé, ti se časem asi dozví, že jsme křesťané a že chodíme v neděli do kostela, ale raději se o tom mlčí, oni nám tu podivnost tolerují, ale rozhodně na to nepřivádějí řeč.

Tak tedy jak? V takovémto krátkém zamyšlení neumím jít více do hloubky a nabízet odpovědi. Jistě jsou cesty, od hudebních festivalů, Husovických dvorků a Desertů, nešporů přes Diakonii, lesní brigády a vůbec přes pomoc bližním... Tam, kde se potkáme s hledajícími dušemi a najdeme snadno společnou řeč. Tedy být tam, kde nás oni očekávají. Ale jak jsem již řekl, tady to nerozvedu dále. Motivací k tomuto článku byl můj zážitek vlastní nejistoty a chvilka jasnozřivosti, kdy jsem si za sebe dosadil lidi v neznámém kostele. Myslím, že k zamyšlení to stačí.

Ivan Cimr

ZE STARŠOVSTVA

Brno I

V úvodu schůze staršovstvo schválilo žádost o pokyn k opakované volbě sestry Olgy Tydlitátové jako druhé farářky našeho sboru od 1.8.2013 do 31.7.2015. Volba proběhne při sborovém shromáždění 17. března. Jeho přípravě byla věnována další část jednání včetně plánu bohoslužeb v postním a velikonočním období. Dále jsme projednávali předběžný program Noci kostelů a muzeí a slavnostního ekumenického shromáždění 16. června v Červeném kostele. Byly domluveny schůzky finanční, výchovné a

hospodářské komise. Staršovstvo také dalo pokyn k realizaci druhé etapy opravy kanalizace v areálu na Pellicově a k přípravě opravy varhan v Červeném kostele, kterou chceme provést během letních prázdnin. Závěr schůze byl věnován žádosti kuratoria Blažkov o souhlas s rozšířením jídelny, ke které dalo staršovstvo předběžný souhlas. Zabývali jsme se také krádežemi dřeva, které se v poslední době stále opakují.

Jiří Gruber

Brno II

Staršovstvo sboru v Brně II se sešlo tentokrát později než obvykle (18.2). Projednalo zprávu o hospodaření za minulý rok a doporučilo ji ke schválení sborovému shromáždění, ke schválení doporučilo také vyrovnaný rozpočet na rok stávající. Rozdělilo dále úkoly na chystané sborové shromáždění, mimo jiné přípravu jednotlivých zpráv o životě sboru. Vzalo na vědomí zprávu o připravovaných nešporech, „konfirmačních hodinách pro starší (a pokročilé)“ a dalších setkáních, stejně jako informace o dalších krocích týkajících se úprav sborových prostor a prezentace sboru.

Martin Horák

Brno - Židenice

Při plánování programu bohoslužeb a akcí ve sboru pro následující měsíce jsme se podrobněji zastavili u výročního sborového shromáždění, které letos proběhne 17. 3. — Největší část schůze byla věnována hospodářské bilanci za rok 2012 a ekonomické rozvaze na rok 2013. Situaci zevrubně okomentovala sestra Vaňásková a na jejím základě byl stanoven poměrně rozsáhlý plán oprav na letošní rok: výměna oken a oprava fasády kostela, vybudování parkovacího stání před farou, zateplení střechy modlitebny a fary, úprava suterénu fary pro potřeby mládeže). — Bratr kurátor rovněž seznámil staršovstvo se současným stavem sborového pozemku v centru Blanska a možnostmi, které z tohoto vlastnictví pro sbor vyplývají; staršovstvo rozhodlo prozatím pozemek neprodávat.

L. Švanda

TÝDEN VE SBORU

Brno I

Po – Pá 9-12, St 15-17

Pondělí:

18:30 staršovstvo 11.3.

Úterý:

15:00 DD Věstonická
17:00 dětský klub
19:00 příprava NŠ
19:00 modlitební setkání

Středa:

13:00 Diakonie Hrnčířská
15:00 kavárnička
16:00 konfirmandi
18:00 mládež

Čtvrtek:

9:30 klub otevřených
dveří 7.3. a 21.3.
17:00 biblická hodina

Pátek:

18:30 pěvecký sbor

Neděle:

10:00 nedělní škola
11:00 setkání na faře
17:00 třicátníci 17.3.

Brno II

Po – Pá 8.30-11.30

Pondělí:

18:30 staršovstvo 11.3.

Úterý:

13:00 Diakonie 5.a 19.3.
19:30 setkání střední
generace

Středa:

18:00 biblická hodina
19:30 mládež

Čtvrtek:

16:00 vyučování dětí
17:00 dorost

Sobota:

9:30 DD Kociánka
9. a 23.3.

Neděle:

9:00 nedělní škola
10:00 setkání
v Blahoslavově domě

Brno – Husovice

Středa:

18:30 mládež

Čtvrtek:

19:00 biblická hodina
20:00 staršovstvo 14.3.

Pátek:

15:30 Husovičtí vřeštani

Neděle:

9:00 nedělní škola
10:00 setkání na faře
18:00 Desert 10.3.

Brno – Židenice

Úterý:

16:00 BH pro děti
17:30 předkonfirmační
setkávání
19:00 DŽES – Židenické
setkání mladých lidí

Středa:

17:00 biblická hodina pro
děti v Blansku
19:00 biblická hodina v
Blansku
19:30 staršovstvo 13.3.
19:00 Zpěvy a modlitby
z Taizé 20.3.

Čtvrtek:

17:30 setkání mládeže
19:00 biblická hodina

Pátek:

19:00 setkání sboru:
22.3. A.Hauserová:
Harry Potter

Neděle:

9:00 nedělní škola
10:00 setkání u kávy
a čaje v modlitebně
18:30 pěvecký sbor
Chrapot

Brno I	Brno II	Brno – Husovice	Brno – Židenice
3.3. Třetí neděle postní BK Jiří Gruber ČK Jiří Gruber, <i>křest</i> Rch Jiří Gruber	BD Gabriela Horáková Kuř Martin Horák Tiš 13:45 Martin Horák	Hu Filip Ženatý rodinné	Žd Marta Židková Bl Marta Židková
10.3. Čtvrtá neděle postní BK Olga Tydlitátová ČK Olga Tydlitátová	BD Martin Horák <i>sborové shromáždění</i> Tiš 10:30 Saša Hauserová	Hu Jiří Gruber, <i>vizitace</i>	Žd Pavel Kašpar Bl Pavel Kašpar
17.3. Pátá neděle postní Opl Olga Tydlitátová <i>sborové shromáždění</i> Rch Jiří Gruber	BD Saša Hauserová Tiš 10:30 Martin Horák	Hu Štěpán Hájek Ma Štěpán Hájek	Žd Pavel Kašpar <i>sborové shromáždění</i> Bl Pavel Kašpar
24.3. Květná neděle BK Jiří Gruber Opl Jiří Gruber	BD Martin Horák Tiš 10:30 Saša Hauserová	Hu Štěpán Hájek	Žd Pavel Kašpar Bl Jan Asszonyi
27.3. Středa			Bl Pavel Kašpar, VP 19:00 čtení pašijí
28.3. Zelený čtvrtek ČK 19:00 O. Tydlitátová	BD 19:00 Hauserová, Horák zpívá Cantate Domino	Hu 18:00 <i>čtení pašijí</i>	Žd Pavel Kašpar, VP 18:00 <i>čtení pašijí, Chrapot</i>
29.3. Velký pátek BK 9:00 J. Gruber, VP Rch 17:00 J. Gruber ČK 19:00 J, Gruber, VP <i>zpívá Cantate Domino</i>	BD 9:00 Martin Horák, VP Tiš 18:00 Martin Horák, VP BD 19:00 Saša Hauserová	Hu 18:00 Filip Ženatý, VP	Žd 9:00 P. Kašpar VP 18:00 P. Kašpar VP <i>zpívá Chrapot</i>
30.3. Bílá sobota	BD 20:00 Martin Horák		
31.3. Neděle velikonoční BK Olga Tydlitátová, VP ČK Olga Tydlitátová, VP Rch Olga Tydlitátová, VP	BD Saša Hauserová, VP Kuř Martin Horák, VP Tiš 13:45 Martin Horák, VP	Hu Štěpán Hájek, VP	Žd Pavel Kašpar, VP Bl Pavel Kašpar, VP
1.4. Pondělí velikonoční BK 9:00 Jiří Šimsa			
BK: Betlémský kostel v 8:30 ČK: Červený kostel v 10:00 Rch: Rychmanov v 14:15 Opl: Sál Opletalova 6 v 10:00	BD: Blahoslavův dům v 9:00 Kuř: Kuřim v 10:00 Tiš: Tišnov	Hu: Netušilova 26 v 9:00 Ma: Maloměřice, Borky 7 DDS v 10:30	Žd: Židenice v 9:00 Bl: Blansko v 14:00